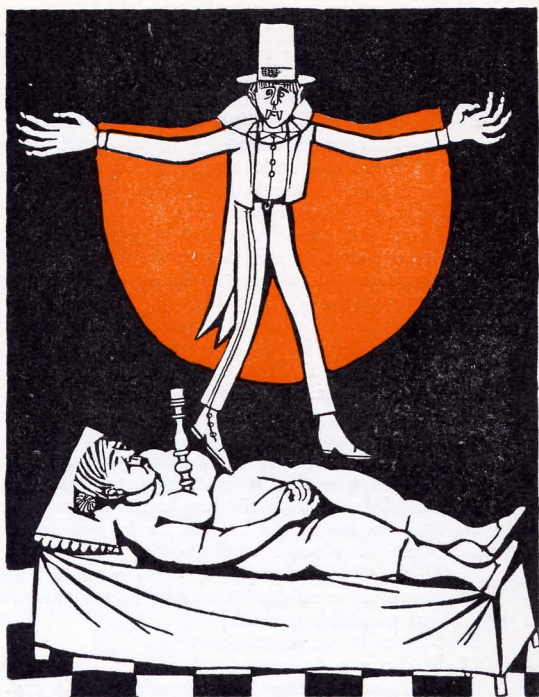

VAMPIRS SILVESTRES

per PERE CALDERS

Quan van dir-me que al poble hi havia un vampir, vaig preocupar-me de seguida per la meva cosina Amèlia. Ella era una dona predestinada que agafava totes les passes i que, quan perdia l'equilibri, es trencava ossos grans i anava mesos i mesos enguixada, maldant per fer vida normal enmig del sofriment. Aquesta era la seva virtut: la punya contra l'adversitat i, per dir-ho en termes vulgars, posseïa el do de buscar-se-la sempre. A més, a desgrat de pecar de grossa, tenia una blancor espiritual, una transparència de cutis, que cridava l'atenció; a mi, personalment, no m'atreïa, però es comprèn que un vampir s'hi pogués il·lusionar.

— Amèlia — vaig dir-li —: mentre no cacin aquest tipus procura no sortir de casa. Acosta't al braser i fes mitja, esti-

gues quieta, que nosaltres ja et portarem tot el que et faci falta.

Em sortí replicant que ella no estava per històries i que el nostre no era clima de vampirs. En això tenia raó i ja se n'havia parlat al casino, tot i que els vells creïen que els coets podien haver canviat les èpoques de zel dels vampirs, de la mateixa manera que havien alterat el règim de pluges.

El cert era que el vampir, en poc més d'una setmana, s'havia xuclat el fill mitjà del flequer (que estudiava el tercer any de batxillerat) i una noia una mica baldada que tenia fama per la seva traça a brodar coixineres. Estàvem esverats perquè delictes així, a desgrat d'alterar l'ordre, no es persegueixen d'ofici i les forces vives es passaven el problema de l'una a l'altra.

La cosina Amèlia no s'immuava. Dia sí, dia no, de cara al vespre, venia a portar galetes als nens, amb el vici de pujar l'escala a les fosques. Com més advertiments li fèiem, pitjor.

Un dissabte vam sentir una gran fresca que feien uns veïns que tornaven del cinema. La senyora va començar a xisclar i tots vam sortir a veure què passava, per a presenciar un espectacle tètric: estès de biaix en un replà hi havia el cadàver de la cosina Amèlia. Hi ha maneres de dir que vénen a tomb a falta d'altres, però allò no era pròpiament un cadàver, sinó una mena de bossa de plàstic mal inflada, amb tot de galetes escampades al voltant. Les faccions de la meva parenta s'endevinaven entre plecs d'una matèria descolorida.

En qualsevol altra circumstància, jo hauria corregut per alçar amorosament la massa inerta i dipositar-la en un sofà. En aquell cas no vaig fer-ho i fins m'esforçava a impedir que els altres s'hi acostessin. Tocar algú desaparegut de mort sobrenatural fa respecte i, en el cas dels vampirs, es molt exposat.

Va semblar-me que el municipi s'havia de fer càrrec de les despulles i arreglar l'enterrament, però l'alcalde s'hi va oposar. Segons ens recordà, una persona morta per un vampir es torna vampir ella mateixa i surt de la tomba per continuar amb l'estranya mania de picar la gent. Fent valer la seva autoritat, l'alcalde m'ordenà que entrés a casa tot el que quedava de la cosina Amèlia, amb instruccions de vigilar-la perquè no filés ningú.

La minyona la va pujar i la vam col·locar damunt unes posts i uns cavallets que servien per al tren elèctric dels nens. Vam encendre tots els llums del pis, sense mirar despeses, perquè aquests éssers abominables (pobra Amèlia, si em sentia!) temen la claror. Començà una nit neguitosa, plena de sobresalts; la

meva dona, que per un ratolí o un insecte que entrin a la cuina ja s'esvalota, estava fora de si. Em retreia a cada moment que la cosina era parenta per la meva banda i que el meu deure era embolicar-la amb una manta i portar-la a Granollers, a casa de la tia. S'aplicava a dir-me coses desagradables de la meva família, sobre si sempre teníem malalties rares, en contrast amb la seva, que era una gent normal que moria de feridura, com gairebé tothom. Jo li ho perdonava perquè, en el fons, també estava ressentit amb la difunta.

Els nens es van excitar i es negaren rotundament a ficar-se al llit. Com que la seva vida era més aviat monòtona (de casa a l'escola, de l'escola a casa), no em vaig veure en cor de privar-los d'aquella sortida de rutina. I el gran, que és molt estudiós i ha llegit força, fou el primer a tocar de peus a terra.

— La manera d'acabar amb els vampirs — va afirmar — és clavar-los una estaca ben punxeguda al pit i, per lligar-ho, tallar-los el cap.

Perquè s'entreguessin, vaig donar-los un ganivet i la pota d'una cadira vella, encarregant-los que hi fessin punta. Mentre s'ocupaven en aquesta feina va entrar un veí que era el distribuïdor de gas del poble i, per aquest motiu, el teníem aviciat. Coneixedor de la seva importància, l'home mesurava les paraules i era amic de fer sentències. Va contemplar el cadàver, tapant-se discretament la boca amb un mocador, i digué:

— No tenim remei, nosaltres. Volem entrar al mercat comú i encara ens passen coses d'aquestes...

Va seure una estona, convençut de l'obligació de fer el panegíric de la morta, i es posà a lloar les seves virtuts, confonent-la amb una altra cosina meva, l'Enriqueta, que encara és viva i que ningú no pot veure. Després, el veí s'abandonà a la vulgaritat criticant la policia, per

allò que és molt bona agafant els pobres que roben pa, però que fallava en els casos de veritable lluïment.

Els nens van comparèixer amb l'estaca afuada i em vaig avergonyir, ja que em sabia greu que els altres presencies-sin certes intimitats. En canvi el veí, que era instruït, ho comprengué tot amb una sola mirada i no tan sols ho va aprovar, sinó que ens estimulava. «S'ha de fer — va dir —. És l'actitud més raonable i correcta. I com més aviat, millor.»

Discutírem aleshores per qui havia de clavar l'estaca. Jo volia que fos la meva esposa, puix que ella estava acostumada a matar l'aviram, però s'hi va negar rodonament perquè deia que si passava una desgràcia tota la vida li'n faria retrets. Vaig allargar l'estaca al veí:

— Apa, home, sense compliments. Faci's passar la il·lusió! L'Amèlia, si ho veia, n'estaria molt contenta...

Va excusar-se amb el criteri que, a desgrat de l'afecte que ens teníem, no era de la família i havia de renunciar al privilegi.

— Tanmateix — afegí — la meva presència serà útil. En la impossibilitat de trobar un notari a aquestes hores, s'ha d'estendre una acta signada per dos testimonis. Jo en faig un...

Acordàrem que l'altre podia ser la portera, que ens devia moltes atencions. La dona va maldar i es resistí aferrant-se al pom de la porta, però la vam doblegar amb un suborn de cinc pessetes.

Encara, mentre el veí redactava l'acta, vaig provar una escapada tractant de convèncer els nens, i els vaig allargar l'estaca:

— No ho voleu fer per l'Amèlia? Tant que us estimava, pobreta!

Es van agafar les mans al darrera i feien que no amb el cap, dient que eren massa petits. I, un cop resignat, veient que l'obligació quedava a les meves mans, em vingué un gran entendriment.

Me l'estimava molt, l'Amèlia! Havíem jugat de menuts i la seva mare sempre em donava berenar i em pentinava, sense fer diferències amb els seus fills. Resignat, però no pas convençut, vaig voler que desinfectessin l'estaca amb alcohol. Em semblava una delicadesa pòstuma que no podíem defugir, perquè l'Amèlia i jo dúiem el mateix cognom i ens aveníem molt.

— Però si la cadira era ben neta — va protestar la meva esposa —. Després no tindràs alcohol per a afaitar-te.

Però em van haver de complaure i arribà el moment de la meva intervenció. A mi em costa molt de decidir-me, però quan ja ho estic és molt difícil que algú em pugui aturar. Amb la meva pusillanimitat, un altre que no fos jo hauria agafat l'estaca amb les mans tremoloses, tot aclucant els ulls per clavar a cegues. Jo, no. Lúcid, serè, vaig buscar l'indret del cor i feina hi hauria hagut perquè me'n desdigués.

— Amèlia, nena, és pel teu bé — vaig dir amb una veu pausada i clara.

Esquivant els ossos, vaig travessar-la amb tanta força que l'estaca es va despuntar en trobar la fusta de la taula. El cos va fer una lleugera convulsió, que, segons el veí, era deguda a l'espernegar de la bèstia que la meva cosina portava a dins. Encara ho!

Vam anar a dormir, una mica excitats perquè vaig haver de pegar als nens, que s'entossudien a tallar el cap de la cosina, i a mi allò ja em semblava de més a més.

L'endemà vam sol·licitar el permís d'enterrament i l'alcalde encara el negava, però quan va veure l'acta amb la data i les signatures quedà desarmat.

— Els felicito — digué —. Mai no hauria dit que se'ls acudís amb papers i tot!

I autoritzà el sepeli, al qual no vam plànyer res.

Crec que aquesta devia ser la fi del vampir, perquè no va causar més mo-

lèsties. No se n'hauria parlat més, si no hagués estat per un estudiant de relacions públiques que vingué de Barcelona. El jove va embolicar una cosa tan diàfana com la que acabo d'explicar, parlant amb les comares, preguntant, escatint, sense ni tan sols respectar el dolor de les famílies perjudicades. Inventava pel·lícules sense adonar-se del mal que feia. Segons ell, el noi del flequer i la noia mig baldada havien mort per culpa d'una higiene deficient i la meua cosina es desmaiava sovint. Amb els al-

tres, no m'hi ficaré, però el que deia de l'Amèlia eren ganes de parlar perquè sí: en tota la seva vida (i ja passava dels quaranta quan la va picar el vampir rural) només s'havia desmaiada dues o tres vegades, per la seva mania d'encotillar-se. Hi ha gent que parla i murmura, i el mal que sembla queda. Si jo fos aprensiu, tindria el rosec d'haver-me carregat l'Amèlia. Jo, que l'estimava com si fóssim germans!

Il·lustració de GARCIA LLORT

Veillant per la conservació del "600".